

4. neděle postní

(1Sam 16,1-13; Žalm 23, 1-6; Ef 5, 8-14; Jan 9, 1-41)

V Božím slově této neděle dostává v prvním čtení prorok Samuel praktické školení o tom, jako se na lidi i svět dívá Bůh: „Nedívám se jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin vidí do srdce.“ (1Sam 16,7).

V evangeliu dostávají podobné školení Ježíšovi učedníci: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky.“ (Jan 9, 3).

Žalm nám ukazuje, jak se chová člověk, který věří, že Bůh nejen vidí do srdce, ale že také dělá velké činy: „I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť Ty jsi se mnou!“ (Žalm 23, 4).

A ve druhém čtení apoštol Pavel už vnímá křesťany jako „vyškolené“ říká jim větu, které potřebujeme uvěřit: „Teď jste světlem v Pánu.“ (Ef 5, 8).

Jsme v těchto dnech v situaci, kdy víc než jindy potřebujeme žít ze své víry. Mnozí bez svatého přijímání, bez viditelného společenství Církve, v pocitu ohrožení nemocí i smrtí se každé ráno i večer stavíme před tvář našeho Boha a vyznáváme, že Mu věříme. Nevíme, zda nás ušetří pro další život na zemi, anebo jestli už se blíží čas našeho přesunu do věčnosti, ale věříme Mu, že nás „vede po správných cestách.“ (Žalm 23, 3).

Naše víra má však i další rozměr. Kdybychom se dnes Ježíše zeptali, kdo zhřešil, že se dějí takové věci, asi, by nám odpověděl tak, jak to řekl o tom slepém od narození (Jan 9, 3). Všichni máme něco na svědomí. Velmi mě proto oslovila modlitba našeho arcibiskupa Jana, ve které velmi jasně pojmenovává provinění naší doby. Modleme se tuto modlitbu! Je oslavou Boha. Vyznáním hříchů. Obsahuje lítost i důvěru v Boží milosrdenství. Je v ní naděje na záchranu...

Tím, že se učíme dívat na naši situaci očima víry, očima Boha, stáváme se světlem pro lidi okolo sebe. Možná nemáme posilu přijímáním Eucharistie, ale to neznamená, že Boží život v nás se zmenšuje nebo trátí. Pokud odmítáme hřích, stále jsme světlem. Máme v těchto dnech velmi důležité poslání – udržovat naději a umenšovat strach. Vždy totiž platí: „Ježíš je Pán!“

Modlitba arcibiskupa Jana Graubnera

Hospodine, dobrý Bože, obracíme se k tobě ve své tísní.

Přiznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost.

Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí.

Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva.

Pokorně a se zahanbením v tváři přiznáváme,

že jsme byli příliš zahledění do svých práv a nároků,

hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin,

nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád.

K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc.

Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře.

Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků.

Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy,

vody antibiotiky, hormony a antikoncepcí,

chovali se jako páni světa a vládci stvoření,

upravovali si zákony i pravidla myšlení.

Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní,

a absolutní je už jen naše nabubřelé já.

Z toho pak pramení mnohé naše konflikty.

Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení.

Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko.

Většině nevadilo, že schnou stromy a množí se myši,

že v zemích bez deště je hlad a lid utíká za chlebem.

Jiní prchají před válkou, která se vede proto,

aby měl někdo větší zisk, vliv a moc,

aby byl odbyt zbraní a jinde měli slušní lidé práci.

Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem,

jemuž jsme obětovali spravedlnost a právo

i bídu chudáků v rozvojových zemích.

Štěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovědnost,

chvilkové pocity nad věrnost manželským slibům,

práva dospělých nad práva dětí na lásku obou rodičů,

na jistotu domova a zdravé morální životní prostředí,
protože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu.

Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci,

miliónům počatých dětí jsme nedovolili se narodit,

a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovat.

Uprchlíky nepřijímáme, protože se jich bojíme.

Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí

jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země

bez nich upadají a nedokáží se samy pozvednout.

Přijmi, Pane, naši kajícnost a pokorné vyznání.

Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu.

Dopřej nám znovu povstat a vrátit se k tobě,

který jsi Cesta, Pravda, Jistota a Moudrost.

Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství.

Stáhni trestající ruku a zastav lavinu nemoci.

Obrat' nás a my se k tobě vrátíme.

Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa.

Vrať nám radost ze své ochrany

a bezbožné budeme učit tvým cestám,

svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.

Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on,

když ze sebe nezištně milovat nedokážeme.

Dej nám odvahu umírat sobě a žít pro tebe,

nechat se vést moudrostí tvého slova,

aby v nás vítězil tvůj život a rostlo tvé království,

království spravedlnosti, lásky a pokoje.

Ty jediný jsi naší nadějí a my pevně věříme,

že nás, Bože, nezklameš. Amen.